

FLESH AND FIRE SERIE 3

VAN
VLEES
EN
VUUR

JENNIFER L.
ARMENTROUT

Van vlees en vuur

Verschenen van Jennifer L. Armentrout bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Flesh & Fire-serie:

Schaduw in het vuur

Licht in de vlam

Van vlees en vuur

Origin-serie:

The Darkest Star

The Burning Shadow

The Brightest Night

Blood & Ash-serie:

Uit bloed en as

Rijk van vlees en vuur

Kroon van gouden beenderen

De strijd van twee koninginnen

Lux-serie:

Shadows

Obsidian

Onyx

Opal

Origin

Opposition

Wicked-serie:

Wicked

Torn

Brave

The Prince

The King

The Queen

Wacht op mij-serie:

Wacht op mij

Ga voor mij

Blijf bij mij

Val voor mij

Kies voor mij

Vertrouw op mij

Droom van mij

Harbinger-serie:

Storm and Fury

Rage and Ruin

Grace and Glory

Alles wat ze aanraakt

Als morgen niet bestaat

Dark Elements-serie:

Bitterzoet

Witheet

Steenkoud

Ademloos

Het probleem met 'voor altijd'

Een tweede kans

Jennifer L. Armentrout

Van vlees en vuur

FLESH & FIRE-SERIE DEEL 3

Vertaling Jeannet Dekker

Z&K

UITGEVERIJ ZOMER & KEUNING

Voor jou, lezer. Ja, voor jou.

De kloppende pijn trok langzaam weg uit mijn keel en mijn lijf leek niet langer in brand te staan.

Ondanks de warmte en de vochtigheid in Dalos, de stad der goden, had ik het koud. Kouder dan ooit tevoren. Omdat mijn zicht me af en toe in de steek liet, vreesde ik dat ik elk moment het bewustzijn kon verliezen, en daarom concentreerde ik me uit alle macht op de open deuren van de ronde kamer waarin ik na de belegering van het Schaduwland wakker was geworden. In een kooi, geketend.

Ik dacht dat ik daar een grote wolf had zien staan. Een wolf die eerder zilver dan wit van kleur was.

Een wolf waarvan ik diep in mijn hart en ziel wist dat hij het was: de man van as, de gezegende, de hoeder der zielen en de oergod van de gewone man en het einde. De heerser over het Schaduwland.

Mijn echtgenoot.

Nyktos.

As.

Hij had nooit toegegeven dat hij van gedaante kon veranderen, maar ik wist dat hij mijn oergod van de dood was. En toen ik de wolf zag, wist ik dat hij voor mij kwam. Dat ik hem een laatste keer kon zien en aanraken, dat ik een laatste kans kreeg om tegen hem te zeggen dat ik van hem hield. Dat ik afscheid kon nemen op mijn voorwaarden.

Maar nu zag ik hem niet meer staan.

Hij was er niet.

Stel dat hij er nooit was geweest?

Mijn trage hart begon sneller te kloppen toen de greep van de armen om me heen steviger werd. Kolis, de onechte koning der goden, hield me vast. Ongetwijfeld was hij nog steeds ontzet door het besef wie hij in zijn armen hield. Van wie hij had gedronken.

‘Ben je het echt?’ Zijn stem was zacht als een zucht.

Mijn wangen waren vochtig van de tranen. Waren dat mijn tranen? Of die van hem?

‘Mijn liefste?’

Ik huiverde. Goden, As had ongelijk gehad toen hij zei dat ik weliswaar angst kende, maar nooit echt bang was. Alleen al de stem van Kolis vervulde me namelijk met doodsangst. Het deed er niet toe dat Sotoria, die in mij zat, degene was die angst voelde. Dat ik haar niet was en zij mij niet. Hij joeg ons allebei de stuipen op het lijf.

Opeens zag ik twee in leer gestoken benen voor me opdoemen. Ik keek op, naar de schaduwstenen dolken die hij rond zijn heupen had gebonden, en naar het blonde haar dat tot op de kraag van een zwarte tuniek viel. De oergod van oorlog en overeenstemming had met zijn gezicht naar de deuren gestaan. Die vuile verrader had me naar Kolis gebracht, en hij moest As, als die er echt was geweest, ook hebben gezien. Dat kon niet anders, want As was in zijn gedaante als wolf enorm, veel groter dan de wolven die ik tot nu toe in mijn leven had gezien.

Tenzij hij er nooit was geweest en mijn verbeelding me parten had gespeeld.

Dat gaf me een hol gevoel vanbinnen... Goden, het verdriet dat in me opkwam, was zo intens dat het me dreigde te verpletteren.

‘Majesteit.’ Attes draaide zich met een ruk naar ons om. ‘Het gaat niet goed met haar,’ zei hij. ‘De dood is nabij. Dat moet u ook kunnen voelen.’

‘U moet de vonken uit haar halen voordat ze overlijdt,’ drong een andere stem aan. Eentje die een tikje zangerig klonk. Dat was de wederganger, Callum. Een van Kolis’ werken in uitvoering. ‘Neem ze –’

‘De vonken zijn momenteel uw laatste zorg,’ viel Attes hem in de rede. Hij had het tegen Kolis. ‘Ze kan elk moment sterven.’

Er kwam geen antwoord van de onechte koning. Hij... Goden, hij bleef me maar vasthouden, bevend over zijn hele lijf. Was hij te ontzet om iets te doen? Bij die gedachte moest ik bijna lachen. Daaruit bleek wel hoe geschokt ik was.

‘Als zij sterft, sterven de vonken ook. En alles waaraan u zo hard hebt gewerkt,’ drong Callum aan, waardoor ik weer naar hem keek. Eerst zag ik hem wazig, toen scherper. De wederganger leek wel van goud te zijn gemaakt: goudblond haar, een goudkleurige huid, een met goudverf aangebracht masker in de vorm van vleugels, dat zijn gezicht van zijn voorhoofd tot aan zijn kaken bedekte. ‘Neem ze, mijn koning. Haal ze uit haar, dan wordt u verheven als de oergod van het leven en –’

‘Dan verliest u haar,’ onderbrak Attes hem weer. ‘Dan is uw *graeca* voor altijd buiten uw bereik.’

Graeca.

Dat betekende ‘leven’ in de oude taal van de oergoden, maar ook liefde. Al geloofde ik inmiddels dat het woord nog een derde betekenis had.

Obsessie.

Want wat Kolis voor Sotoria voelde, dat kon geen liefde zijn. Liefde schiep geen monsters.

‘Dat is niet waar,’ zei Callum afgemeten. Zijn ogen veranderden in dunne spleten achter het geschilderde masker. ‘U moet niet naar hem luisteren, Uwe Majesteit. Dit is een...’

Opeens schoot de wederganger met een ruk naar voren. Het bloed spatte op de tralies van de kooi. Zijn mond viel open en zijn blik schoot naar het gevest van de schaduwstenen dolk die midden in zijn borst stak.

Met een ruk keek ik op naar Attes. Hij droeg nog maar één dolk op zijn lichaam. De andere had hij naar Callum geworpen.

Waarom?

‘Verdomme.’ Callum zakte in elkaar en viel op de met goud doorschoten vloer. Dood. Maar ik geloofde niet dat hij dood zou blijven. Al kon ik me nu niet meer herinneren waarom niet.

Ik kon niet...

Mijn borstkas trok pijnlijk samen. Schaduwen zakten als een sluier voor mijn ogen naar beneden en een ijzige paniek overviel me. Ik tui melde het donker in, die korte momenten van opluchting verdwenen. Geen geluid. Geen geur. Geen zicht.

Ik wilde niet sterven.

Niet nu.

Ik wilde niet...

Liessa.

Er ging een schok door me heen die me dat donker uit trok. Fragmenten van wat ik eerder had gezien, schoven als puzzelstukjes in elkaar: de gouden divan waarop ik had liggen slapen, de ketting aan de band rond mijn nek die ik bijna niet meer voelde, en de schaduwstenen dolk die in de borstkas van Callum had gezeten. Het wapen lag inmiddels op de vloer, want de wederganger stond alweer rechtop. Hoelang was ik bewus-

teloos geweest? Ik keek langs hem, tot voorbij de gouden troon, naar wat er achter die open deuren lag.

Weer zag ik de wolf, dit keer deels verborgen achter de brede palmbladeren die zachtjes op en neer deinden in het zwoele briesje.

Mijn rechterhand werd warm. Nee, het was niet mijn hand, het was de huwelijkslijn die tijdens mijn kroning als de gemalin van As op mijn huid was verschenen. De gouden kronkellijnen op de rug van mijn hand en op mijn handpalm tintelden. De vonken in mijn borst begonnen te gonzen en woest te trillen. Mijn nek prikte.

Kolis stond nog steeds heen en weer te wiegen, maar ik voelde dat een storm aan kracht won. Kippenvel verscheen op mijn huid en overal op mijn lijf kwamen de kleinste haartjes overeind.

Attes draaide zich om naar de deur. 'O, verdomme.'

De wolf liet zijn kop zakken. Zijn zilveren ogen vonkten. Hij zette een van zijn grote voorpoten op de marmeren vloer vol gouden aderen en trok grommend zijn lip op.

Vanuit alle hoeken steeg opeens een donkere nevel op. Schaduwen kleefden aan het plafond van de kamer, daar tot waar het licht van de kroonluchter niet reikte, en maakten zich toen kronkelend los van het marmer en het kalksteen. Als golvende rook gleden de schaduwen langs de muren naar beneden en over de vloer. Mijn hijgende ademhaling stakte. De wolf zette zich af en sprong de kolkende duisternis in. Overal om hem heen verschenen vonkjes licht en midden in mijn borst werd het warm...

De kronkelende schaduwen bij de deuren werden steeds langer en groter. Dunne flarden schaduwen en rook stegen op en rolden als een vloedgolf naar de troon. De gouden zetel beefde en viel toen uit elkaar. De vlaag van kracht bereikte Attes, smeed hem opzij en tilde daarna Callum op, die met het misselijkmakende geluid van brekende botten tegen de kooi werd gesmeten.

Rijen tralies spatten uit elkaar. Het plafond barstte krakend open en een regen van splinters daalde neer. Helder maanlicht stroomde naar binnen en de schaduwen en de rook klonterden samen tot een ondoordringbare massa.

De muren om ons heen barstten uit elkaar, brokken steen vlogen in het rond, en toen As nog hoger oprees, was er nog maar een klein restje van de muren over.

Heel even zag ik hem in zijn sterfelijke gedaante. De harde lijnen en hoeken van zijn gezicht waren zo onbuigzaam, misschien zelfs een tikje wreed. Zijn huid glansde als een verrukkelijke mengeling van goud en brons. Zijn haar, roodbruin in het maanlicht, viel langs zijn brede wangen naar voren. Een flits van zijn sterke, harde kaak, zijn brede mond en zijn volle lippen, die mijn huid zo zinnelijk hadden geliefkoosd.

Toen nam hij zijn ware gedaante aan. Hij zweefde boven de plek waar de troon had gestaan, zijn vlees donker als middernacht, doorschoten met *aether*. Ik rook die frisse citroengeur die me zelfs nu nog troost bood.

As was angstaanjagend. In allebei zijn gedaanten was zijn schoonheid meedogenloos en adembenemend. En hij was van mij.

‘Kolis!’ brulde As. Zijn stem liet de lucht trillen als de donder zelf.

Zonder enige waarschuwing vooraf schoot er een lichtstraal langs de donkere hemel, die vlak voor As in de vloer sloeg. Mijn borstkas werd warm. Het licht was zo fel dat het me korte tijd verblindde, en zodra ik weer iets kon zien, zag ik...

Een kroon, een robijnrood gewei.

Een volgende oergod deed zijn intrede.

Hanan, de oergod van de jacht en de goddelijke rechtvaardigheid, herkenbaar aan zijn donkere haar, bleke gezicht en hoekige trekken, stond vlak voor As. Met in zijn rechterhand een speer, gemaakt van een dofwit materiaal dat me aan bot deed denken.

‘Laat dit achter je, Nyktos.’ Hanans speer begon van binnenuit te gloeien. ‘Voordat het te laat is,’ voegde hij er waarschuwend aan toe. Maar ik hoorde de lichte trilling in de stem van de oergod, dezelfde oergod die de neveling had gestuurd om Bele te halen, in plaats van zelf naar het Schaduwland te komen. Ik hoorde de angst.

Hanan was een oergod, maar hij was ook een lafaard.

‘Voordat het te laat is?’ zei As met dreunende stem. De kracht ervan slechtte de laatste restjes van de muren. ‘Het is al te laat.’

Wit licht stroomde uit Hanan toen hij oprees en zijn arm terugtrok. De *aether* knetterde rond zijn speer. Hij wierp zijn wapen en mijn adem stakte...

As lachte. Hij lachte en spreidde zijn vleugels, als een gewelddadige massa schaduw en maanlicht. De kracht vonkte rond de gespreide vingers van de hand die hij opstak. Een lichtstraal schoot zijn handpalm uit

en raakte de speer, voordat die iets kon treffen. Licht spatte alle kanten op, begeleid door een luide donderslag.

Opeens stond As voor Hanan. Hij greep hem bij zijn achterhoofd en bewoog zo snel dat ik zijn andere hand pas zag toen Hanan krijste en As zijn arm terugtrok. Een bloederig, kloppend hoopje viel met een natte smak op de vloer.

As tilde Hanan op en iemand schreeuwde, misschien Attes.

Kolis, die niet leek te hebben gemerkt wat er om hem heen gebeurde, hield eindelijk op met heen en weer wiegen en hief zijn hoofd.

As greep de oergod bij zijn keel en rukte...

Mijn mond viel open. As rukte Hanans hoofd van zijn schouders.

Er viel iets. Aether golfde uit As' hand.

De oervonken van het leven gonsden nog heviger in mijn borst en zonden hun warmte naar mijn handen. Ik wist wat dat betekende, zelfs voordat de kroon op de gouden tegels kletterde.

As had weer een oergod gedood.

Deed je dat zo? Door zijn hart uit zijn lijf te rukken en zijn hoofd van zijn romp te trekken? Dat was grotesk en barbaars.

En verontrustend opwindend.

De rode gewiekroon begon te trillen. In de verte klonk gerommel. De vloer onder de kroon spleet open en de grond begon te beven. Wit licht golfde de kroon uit, zo fel dat het gewei niet meer te zien was. Het gerommel hield aan, het kwam uit de hemel en uit de aarde, en daardoor beefde zelfs Kolis. Overal verschenen barsten in de stenen. De grond buiten de restanten van de kamer kreunde en spleet toen open. Palmbomen trilden, vielen om en tuimelden in de gapende kloven.

Hanans kroon flakkerde een laatste keer en verdween toen.

Een dreun, zo oorverdovend dat de wereld ervan beefde... Goden, ik wist dat het geluid tot ver buiten Dalos moest zijn gehoord. In elk land in Iliseeum en zelfs daarbuiten, in het domein der stervelingen.

En ik wist dat er ergens in het Schaduwland een nieuwe heerser over Sirta was opgestaan, als godin van de jacht. Niet alleen omdat Bele de enige godheid aan het hof van Hanan was die was verheven, door mijn toedoen, maar ook omdat de vonken van het leven me dat vertelden.

En ik wist dat Kolis het ook had gevoeld.

De ketting aan de band rond mijn nek viel op de vloer toen Kolis me

liet zakken. Hij legde zijn hand rond mijn achterhoofd, een gebaar dat zo onverwacht teder was dat het me afleidde. Mijn hart haperde en mijn blik kruiste de zijne. Een ijskoude wind zwiepte door de kooi en blies het gouden haar van Kolis in zijn gezicht toen hij me met mijn wang op de gouden tegels neervlijde. Ik kromp ineen door de onverwachte vriendelijkheid waarmee hij zijn hand over mijn huid bewoog.

De kooi schudde door een diepe, niet-menselijk klinkende grom. ‘Blijf met je gore rotpoten van mijn vrouw af.’

Kolis lachte fijntjes en ik kreeg het ijskoud. Hij stond op. ‘O Nyktos, mijn jongen,’ zei hij met zijn zomerse stem. Hij keek naar de plek waar ik de kroon van Hanan het laatst had gezien, achter Callum, die in een plas bloed lag. Zijn vingers trilden lichtjes. ‘Je hebt duidelijk verborgen gehouden hoe krachtig je bent geworden.’ Kolis keek op naar As. ‘Ik ben onder de indruk.’

‘Dat kan me geen reet schelen,’ zei As met een grom.

‘Wat onbeleefd,’ mompelde Kolis.

Ik moest opstaan. Ik moest As helpen en aan zijn zijde vechten. Kolis was geen Hanan. Hij was weliswaar de onechte oergod van het leven, maar hij was ook de oudste oergod. Ongelooflijk krachtig.

Ik moest As gaan helpen.

Mijn ledematen voelden loodzwaar aan, alsof ze aan de vloer waren vastgeketend. Moeizaam rolde ik op mijn zij, een eenvoudige beweging waarvan ik volledig buiten adem raakte.

Kolis slaakte een diepe zucht, alsof hij met een weerspanning kind te maken had. ‘Omdat we familie zijn, verleen ik je een gunst die jouw vader mij nooit heeft geschonken. Een kans om ongeschonden te vertrekken.’

Ik fronste. Een paar plukken haar vielen voor mijn gezicht. Kolis liet As gewoon gaan? Nadat hij een oergod had gedood? Dat sloeg nergens op.

En opeens begreep ik het.

Kolis kon As niet doden. Als hij dat deed, zouden de oervonken van de dood weer op hem overgaan. Dan zou Kolis niet langer de oergod van het leven zijn, en ook geen koning.

Dan zou er geen koning meer zijn.

Dan zou het rijk der goden in chaos vervallen.

‘Je gaat terug naar je hof, en als Bele daar nog steeds verblijft,’ vervolgde Kolis, ‘dan moet je haar opdragen om naar me toe te komen en trouw aan me te zweren.’

In de verte lichtte de donkere hemel heel even zilvergrijs op. Vlammen. Geen vuur, maar aether. Tijdens die korte flits zag ik nog net dat twee reusachtige, gevleugelde wezens tegen elkaar botsten.

Draecken.

Bij de goden, was dat Nektas? Of een ander? Ik wist niet eens of Orphine de aanval van de dakkai’s had overleefd. Ik had haar zien vallen. Ik had zovelen zien vallen.

Ik moest opstaan.

‘En daarna beveel je de troepen die je zijn gevolgd om zich onmiddellijk terug te trekken van de grens van Dalos.’ Er volgde een stilte. In Kolis’ wang trilde een spiertje. ‘Neem dit aanbod aan, Nyktos.’

Mijn armen beefden van de inspanning, maar het lukte me om half overeind te komen. Daarvoor betaalde ik wel een prijs, want mijn hoofd tolde. Toch wist ik de aandacht van As te trekken.

Hij keek me aan, met ogen waarin de aether vonkte. Hij zag de band rond mijn hals, de beet van Kolis, en de huid die ongetwijfeld rood en opgezwollen was. Hij zag het dunne, doorzichtige gewaad dat ze me hadden aangetrokken en ik voelde zijn woede. Die was als een ijskoude regen op mijn huid. Ik wilde tegen hem zeggen dat het goed met me ging, maar mijn tong was te dik en te zwaar voor zo’n leugen. En ik wist niet of het wel goed ging.

Volgens mij voelde As dat ook.

Hij ademde zichtbaar diep in en draaide met een ruk zijn hoofd om naar Kolis. ‘Ik ga je doden.’

De onechte koning der goden legde lachend zijn hoofd in zijn nek. ‘Nu stel je je aan.’

As bewoog sneller dan een afgeschoten pijl. Hij drong door de opening tussen de tralies, omringd door kolkende schaduwen die zich langzaam terugtrokken. De lucht bewoog niet langer en werd heel ijl, en toen kwam As op de vloer van de kooi neer, op nog geen meter afstand van Kolis. Rond zijn in leer gestoken benen kringelden schaduwen omhoog. Zijn ogen waren poelen vol aether.

‘Niet doen,’ zei Kolis waarschuwend. Hij liet zijn kin zakken.

‘Zoals ik al zei...’ Rondom As knetterde het, en uit allebei zijn handpalmen vonkte aether. ‘Het is te laat.’

Kolis bewoog ook razendsnel, als in een waas, maar niets of niemand kon zich meten met de ontketende kracht van een oergod. De stralen aether van As raakten Kolis met zoveel kracht dat hij werd opgetild en tegen de tralies smakte. De gouden spijlen bogen door, zo hard was de klap.

Schaduwen kronkelden over de vloer en over mijn benen. As draaide zich om en reikte naar zijn middel. Ik ving een glimp van schaduwsteen op toen hij zijn zwaard trok en het naar Kolis wierp.

De punt raakte Kolis midden in zijn borst, wederom met zoveel kracht dat hij naar achteren werd gesmeten, totdat hij niet verder kon komen. De kling gleed door hem heen en bleef steken in de buitenmuur achter hem. De onechte koning zat vastgepind aan de muur.

Goden nog aan toe.

Zware voetstappen dreunden over de verwoeste vloer. Wachters met gouden borst- en beenplaten stormden de kooi in, met hun schaduwstenen zwaarden geheven.

As draaide zijn hoofd om en keek over zijn schouder naar de mannen.

Die schaduwen, de ware levenskracht van de oergoden, stroomden vanuit As de kooi in en tussen de tralies door. De donkere nevel bereikte de gepantserde laarzen van de wachters.

Hoge, gekwelde kreten vol pijn vulden de ruimte en verstomden plotseling.

Flarden nacht kringelden om me heen toen As naast me neerknielde. Het was zo donker dat ik slechts een glimp van zijn gezicht opving.

Ik slikte, hoewel mijn keel droog en pijnlijk was, en ik dwong mijn tong en stembanden om mee te werken. ‘Dat... Dat was ongelooflijk opwindend.’

As verstijfde heel even en lachte toen bars. ‘Blijf me aankijken,’ zei hij. Hij reikte naar de band rond mijn hals. ‘En beweeg je niet, liessa.’

Liessa.

Dat betekende mooi.

En machtig.

Koningin.

Mijn hart... Goden, dat smolt nu ik hem dat hoorde zeggen, hoe raar dat misschien ook was.

Die kolkende zilveren ogen bleven me aankijken. Ik hoorde metaal knappen en voelde een schok door mijn hele lichaam gaan. De ketenen vielen op de vloer en ik tuimelde voorover.

Schaduwen golfden over mijn bovenlichaam en middel toen As zijn armen om me heen sloeg en me opving. De levenskracht bedekte me als een mantel, maar het deed geen pijn. Dat deed het nooit.

Hij trok me tegen zich aan en legde zijn hand, die zo koud maar ook zo welkom was, rond mijn achterhoofd. Zo drukte hij me tegen zijn borst.

Ik ademde zijn frisse Citroengeur in en huiverde. Toen Kolis zijn scherpe hoektanden in mijn huid had gezet, was ik ervan overtuigd geweest dat ik As nooit meer zou zien. Dus dat ik nu zijn stem hoorde en in zijn armen lag? Daardoor sprongen de tranen in mijn ogen. Het was overweldigend.

‘Het spijt me,’ zei hij met schorre stem. Snel droeg hij me de kooi uit. ‘Het spijt me dat ik er niet eerder was, maar nu ben ik er, liessa, en ik laat je nooit meer gaan. Nooit meer.’ Hij steeg samen met mij op.

Zijn woorden raakten me diep in mijn hart. Dit was de schuld van Kolis met zijn gestoorde gedrag. Van Eythos, de vader van As, die de vonken en Sotoria’s ziel in een sterfelijk mens had geplaatst en dat nooit aan zijn zoon had verteld. ‘Hier kun jij niets aan...’

As vloekte en keek met een ruk om. Een geschrokken hartslag later werd hij in zijn rug geraakt door iets heets en hards. Hij gromde. De lucht leek onzichtbare handen om ons heen te wikkelen die ons snel naar beneden trokken. De angst snoerde mijn keel dicht.

Met een oorverdovende dreun kwam As met beide voeten op de vloer neer. Hij ving de klap grotendeels op, maar verloor zijn evenwicht en viel op zijn knie. Met mij nog steeds in zijn armen. De schaduwen vol levenskracht om hem heen werden dunner en ik zag aan zijn opeengeklemd kaken dat hij pijn had.

‘Het is al goed,’ zei hij knarsetandend. Die heldere zilveren ogen keken me indringend aan. ‘Ik heb je vast...’ Opeens schoot zijn hoofd met een ruk naar achteren.

Een schorre kreet ontsnapte aan mijn keel toen de pezen in zijn nek opzwellen. As bleef me vasthouden en rees weer op. Hij liet me niet los. Dat ging hij niet doen, want hij hield zich aan zijn belofte. Ondanks de pijn. Hoe hoog de prijs ook was.

‘As,’ fluisterde ik.

Hij sperde zijn ogen open en verstijfde even. ‘Sera,’ zei hij met schorre stem.

En toen rukte iets of iemand As bij me vandaan.

Mijn hart schoot mijn keel in van pure paniek. Heel even leek ik gewichtloos, daarna kwam ik met een klap op de vloer neer. Mijn hoofd raakte de tegels, een vlammeende pijn nam bezit van me, en toen werd alles zwart.

Stil.

Roerloos.

De ongetemde, brute brul van As’ woede sleepte me weg uit de bewusteloosheid. De maan. Ik zag de maan. Ik draaide mijn hoofd om.

Kolis liep met grote stappen op ons af. Uit de grote, rafelige wond in zijn borst droop glanzend bloed. Vanaf daar stroomde de aether naar zijn handen en vulde de ruimte.

As zat nog steeds op zijn knie, met beide handen uitgestoken om zichzelf te beschermen tegen de dodelijke, kronkelende levenskracht, die glansde als goud.

‘Dat had je nou niet moeten doen,’ sprak Kolis, waarna hij een zucht slaakte die ongenoegen en zelfs enige teleurstelling uitdrukte. ‘Ik ben bang dat je hiermee een oorlog hebt ontketend.’

Schaduwen vol aether vloeiden uit As en smoorden de krachtige stralen totdat ze uitdoofden. Hij keek even om naar mij en toen weer naar Kolis. ‘Zodra jij brak met de traditie en het vertrouwen schond,’ zei As woedend, terwijl hij zich tot zijn volle lengte verhief, ‘heb jij een oorlog ontketend.’

‘Ben je soms iets vergeten, neefje? Ja, blijkbaar wel.’ De aether droop in dunne banen van Kolis’ vingers. De gouden wederganger, opnieuw tot leven gekomen, stond achter hem. ‘Ik ben je koning.’

‘Je bent mijn koning niet.’ De bliksem schoot uit As en sloeg in de tegels van de vloer. En in Callum, die naar achteren werd geslingerd. ‘Ik kan natuurlijk zeggen dat je heerschappij eindigde op het moment dat je haar ontvoerde, maar eerlijk gezegd ben je nooit mijn koning geweest.’

Mijn blik viel op de schaduwstenen zwaarden die uit de handen van de gewonde en inmiddels dode wachters waren gevallen. Zonder aandacht te schenken aan het vocht in mijn nek rolde ik op mijn zij. Dat kostte me nog meer moeite dan eerder.

‘Kloeke woorden.’ Kolis stapte naar voren en haalde met aether uit naar As. ‘Die me trouwens verbazen. Ik heb je vader gedood en je hebt me trouw gezworen. Ik ontvoer je gemalin en jij doodt een van je broeders en valt mij aan. Waarom, Nyktos? Komt dat door de vonken van het leven in haar?’

Ik rolde met mijn ogen, zette mijn handen plat op de vloer en hees mezelf overeind. Dat was As’ plan geweest, maar zodra hij had ontdekt welke prijs ervoor moest worden betaald, was de vonken van me overnemen het laatste wat hij wilde.

Want om dat te kunnen doen, moest hij me doden, en hij had voor mij gekozen, hoewel ik al stervende was. Dat was dwaas.

En mooi.

‘Dat is het, hè? Je wilt de vonken van haar afpakken en de oergod van het leven worden,’ zei Kolis beschuldigend. De met goud doorschoten

aether danste rond zijn vingertoppen. ‘Je wilde die voor me verborgen houden. Je wilde háár verborgen houden. Dat is verraad.’

‘Verraad?’ As lachte, diep en duister, een geluid dat ik hem nog nooit had horen maken. ‘Je hebt mijn moeder en de ware oergod van het leven vermoord.’ De schaduwen stroomden onder hem de vloer op en balden samen als rook. ‘Je bent verdomme een lachertje.’

Kolis verstijfde. ‘O ja? Ik weet dat jij denkt dat ik geen flauw benul heb waar je mee bezig bent. Dat je denkt dat ik met open ogen in je valse beloften en geruststellingen ben getuind, dat ik niet doorhad dat je me omver wilt werpen en me alles wilt afpakken.’

As liet zijn woede vrij, waardoor het meteen ijskoud werd in het vertrek. Langzaam begon ik naar de lijken van de wachters toe te kruipen. ‘Er is helemaal niets van jou. Je hebt alles gestolen –’

‘Van jouw vader!’ viel Kolis hem in de rede. De gouden band rond zijn arm fonkelde in het maanlicht. ‘En je denkt waarschijnlijk dat de geschiedenis zich herhaalt, maar dan heb je het mis. De vonken van het leven zijn niet van jou.’

‘Zij is niet van jou!’ brulde As.

De lucht werd opnieuw ijler. Ik hield op met kruipen. Mijn armen beefden. De verwoeste kamer was doordrenkt van een ongetemde, gewelddadige kracht die me kippenvel bezorgde.

‘Denk je soms dat ze van jou is omdat je haar tot je gemalin hebt gekroond?’ Kolis lachte. Het was een lach waarvan mijn hart samentrok. De gouden aether kronkelde over zijn blote borst, waar de wond die As hem had toegebracht alweer was genezen. ‘Als ze echt is wie ze beweert te zijn, dan was het nooit aan jou om haar te kronen.’

Ik moest overeind komen en een zwaard bemachtigen. En dat moest ik snel doen. Maar mijn hoofd tolde nog altijd en mijn benen voelden vreemd aan, alsof ze niet bij de rest van mijn lijf hoorden. Dat kwam niet door de klap op mijn hoofd, al had die het niet beter gemaakt. Het kwam door het bloedverlies. Ik had te veel verloren. Dat merkte ik aan mijn hart, dat zo hard moest werken om de laatste restjes door mijn lijf te pompen en daarom veel te snel klopte. En een bijna instinctieve kennis vertelde me dat ik nu al bewusteloos of dood was geweest als ik de vonken niet in me had gehad.

Ik kwam op mijn knieën overeind en bedacht dat het wel heel wonder-

lijk was dat wat me uiteindelijk zou doden me nu in leven hield.

Kolis stapte naar voren en plooidde zijn te volmaakte lippen tot een glimlach. ‘Ze is nooit van jou geweest, neef. Ze was altijd al van mij.’

As liet zijn woede los. Het werd zo koud om ons heen dat de adem die mijn mond verliet een wolkje vormde. As rende naar Kolis toe en kwam los van de vloer.

Ik zag nog net dat Kolis snerend zijn lip optrok en de aether uit hem liet stromen. De onechte koning rees op en nam zijn ware gedaante aan, omhuld door een gloed die zo fel was dat je ogen pijn deden als je te lang naar hem keek.

As en Kolis botsten hoog boven me tegen elkaar en dat was als een botsing tussen de nacht en de zon. De met aether doorschoten schaduwen en het felle, gouden en zilveren licht kolkten met een duizelingwekkende snelheid om elkaar heen, maar het waaide niet langer. De wolken schoten niet langer langs de hemel. Alles... Alles was stil geworden. Niets bewoog. Mijn borst trok samen.

Ik kneep mijn ogen toe en ving tussen de schaduwen en het daglicht af en toe een glimp van de twee oergoden op. Goudblond haar, daarna roodbruine lokken. Een zwarte tuniek, een witte linnen broek. Een zilveren armband en een gouden, eentje die wit leek te flitsen toen de drager ervan zijn arm bewoog. Vuisten. Hoofden die naar achteren schoten.

Ze bewerkten elkaar met hun vuisten.

Het kolkende licht om hen heen bewoog niet langer en de lucht begon te trillen en te beven. De vonken in mijn borst gonsden...

Opeens vuurde As een flits aether af die Kolis zo hard trof dat de twee oergoden uit elkaar werden geslingerd. De onechte koning kon nog net zijn evenwicht bewaren en draaide zich met een misselijkmakende snelheid om naar As. Ik slaakte een lage, schorre kreet toen Kolis tegen As aan ramde. Aether spatte in het rond en knetterde om hen heen toen ze allebei opstegen.

Ze daalden zo snel dat mijn blik het niet kon volgen. Met grote ogen keek ik naar hen, maar ik begreep pas wat ik zag toen een van hen met een klap op de tegels neerkwam. Om hen heen sprongen de barsten in het marmer. Pas toen ik de woest bewegende zwarte massa boven de felle gloed uit zag stijgen, drong het tot me door dat As Kolis tegen de vloer had gewerkt.

Een enorme opluchting overviel me toen de levenskracht rondom Kolis net lang genoeg doofde om te kunnen zien dat As zijn rug rechtte. Hij stapte over zijn oom heen en spuugde een mondvul bloed op de oergod. Toen stak hij zijn hand uit en pakte Kolis' hoofd vast...

De onechte koning schoot razendsnel overeind en smeede As van zich af. De wind stak op en blies mijn haar in mijn gezicht. Boven ons lichtte de hemel op door bliksem. Ik keek naar de horizon, naar het westen. Geen spoor van de draecken.

Mijn hart schoot mijn keel in toen As en Kolis elkaar opnieuw met hun vuisten en met hun levenskracht bewerkten. Ze vielen telkens snel neer en stonden even snel weer op. Ik draaide me om naar de wachters op de vloer. De afstand tussen hen en mij leek niet te overbruggen, maar ik moest een zwaard hebben. Geen idee wat ik daarmee kon doen zodra ik het had, maar ik moest iets doen.

Opeens legde iemand twee handen rond mijn bovenarmen. Ik slaakte een geschrokken kreet en mijn instinct nam het over. Meteen probeerde ik me los te rukken, en mijn verstand wist hoe dat moest, want ik had van de beste leren vechten, maar mijn lichaam werkte niet snel genoeg mee. Ik voelde me sloom en onhandig, ik leek niet meer te kunnen doen dan slapjes kronkelen als een stervende worm.

'Hou op,' beet een stem me toe, recht in mijn oor. Ik herkende die stem. Attes.

Meteen laaide mijn woede op. Met een ruk schoof ik naar rechts. 'Laat me los, vuile verrader.'

Attes verstevigde zijn greep en draaide me half om, zodat onze gezichten vlak bij elkaar waren.

Nu kon ik hem pas echt goed zien. En hij zag er niet gezond uit. Uit zijn neus, ogen, oren en mondhoeken sijpelde rood bloed, waarin een zweem van blauw te zien was. Het vage litteken dat van zijn haargrens over de brug van zijn neus naar zijn linkerwang liep, viel meer op dan eerder.

Goden nog aan toe, As had hem flink te pakken gehad.

'Luister naar me,' riep hij over het geraas van de wind heen.

'Val dood.' Ik probeerde hem een schop te geven, maar mijn voet gleed van zijn borst en ik viel achterover.

Attes hield in en trok zijn wenkbrauwen op. 'Je moet echt je krachten sparen, Sera. En luister naar me.'

Geen denken aan. ‘Je hebt... ons verraden,’ zei ik moeizaam, overvallen door duizeligheid. ‘En ik heb Thad nog wel geholpen. Je hebt ons gewoon verraden...’

De grond schudde toen As en Kolis ergens rechts van ons tegen elkaar botsten. Tegels kwamen omhoog, brokken marmer werden in het rond geslingerd.

Vloekend draaide Attes zich om. Hij trok me tegen zich aan en sleepte me bij het rondvliegende puin vandaan. Ik stak een hand uit naar zijn haar en trok er hard aan. Dat was kinderachtig, dat wist ik, maar meer kon ik op dit moment niet doen.

Attes ontblootte grommend zijn tanden. Zijn scherpe hoektanden. Met een ruk trok hij zijn hoofd terug, en ik voelde een vlaag van woeste tevredenheid toen ik plukken van zijn goudbruine haar tussen mijn vingers zag.

‘Verdomme,’ zei hij afgemeten. ‘Hou op...’

Ik kromde mijn vingers en mikte op dat verdraaide kuiltje in zijn wang.

‘Ik weet wat ik heb gedaan.’ Hij pakte mijn pols vast. Aether vonkte in zijn ogen, en achter hem stegen As en Kolis opnieuw op. ‘Dit is niet het goede moment om het daarover te hebben, en ook niet voor jou om wraak te nemen.’

Mijn mond viel open.

‘Koliz zal As doden,’ zei Attes, met zijn gezicht vlak voor het mijne. ‘Dat is niet zijn bedoeling en dat is niet omdat hij dat niet wil. Het komt door wat er gebeurt als hij dat doet.’ Iets nats raakte mijn wang en daarna mijn arm. ‘As is niet krachtig genoeg om Koliz en zijn draecken te verslaan. En die draecken komen, zodra ze aanvoelen dat Koliz echt in gevaar is. As gaat sterven.’

Hijgend staarde ik naar de oergod die zo ogenschijnlijk onbekommerd de werkkamer van As in was gelopen. Die met me had geflirt tijdens het overbrengen van de boodschap van Koliz en die me had geplaagd toen hij had gevraagd naar de troepenbewegingen aan de grens van het Schaduwland met het hof dat hij deelde met zijn broer Kyn. As had hem niet volledig vertrouwd, maar er was iets tussen hen geweest. Misschien geen vriendschap, maar op zijn minst een bepaalde verwantschap.

En hij had ons besodemieterd.

Ongetwijfeld had hij onder één hoedje gespeeld met Koliz, die me had

bevolen om die arme draeck af te slachten, en hij had Kolis vast verteld dat ik Thad weer tot leven had gewekt.

De onechte koning had gewacht totdat ik dat zou doen, want dat was het bewijs dat de vonken volwassen genoeg waren om op een ander te worden overgebracht.

Er viel iets op de hand van Attes, tussen ons in. Een druppel rood bloed waarin een zweem van blauw glansde.

Bloed van een oergod.

Ik ademde schokkerig in.

‘Ze moeten hiermee ophouden,’ drong Attes aan. ‘En jij bent de enige naar wie ze luisteren.’

Dat waagde ik te betwijfelen. Kolis leek me iemand die naar niemand luisterde. En As was te ver heen om te luisteren. Hij zat gevangen in een cycloon van woede die gedurende eeuwen was opgebouwd. Dit ging niet alleen om mij. Het ging om zijn moeder, die door Kolis was afgeslacht toen As nog in haar buik had gezeten. Het ging om zijn vader, die Kolis ook had gedood en wiens ziel hij nog steeds gevangenhield. Het ging om al die dierbaren van As die Kolis had gedood. Om al die levens die As door toedoen van Kolis had moeten beëindigen, al die doden van wie hij de namen met inkt in zijn huid had aangebracht.

Maar Attes, die ellendeling, had de waarheid gesproken.

Kolis ging As doden.

En de dood van As of Kolis zou niet alleen het sterfelijke domein vernietigen, maar ook Iliseeum en alle oergoden. Volledig. Ik wist niet eens of de draecken het wel konden overleven. Misschien zouden alleen de *arae*, de schikgoden, overblijven.

Maar die konden me niks schelen. Alleen As was belangrijk. Daarom moest ik het proberen. Maar hoe? Ze vochten nog steeds met elkaar, de aether vloog tussen hen heen en weer. De gloed rondom Kolis vervaagde, waardoor het niet langer pijn deed om naar hem te kijken. De schaduwen rondom As waren dunner geworden. Ik wist niet eens wat ik wilde doen als ik een van die zwaarden had bereikt.

Mijn blik ging naar de dolken op de heupen van Attes en ik... Ik vermoedde hoe ik Kolis zou kunnen tegenhouden.

Ik duwde mezelf omhoog op benen die even vloeibaar aanvoelden als de jam die mijn stiefzus Ezra graag op haar brood smeerde. ‘Help me...

Help me eens overeind.' Mijn wangen werden warm van schaamte en dat was gezien deze hele situatie erg dom. 'Het... lukt me niet.'

Attes' gezicht verstrakte. Hij aarzelde. Het was overduidelijk dat hij me niet vertrouwde. En hij kon me maar beter niet vertrouwen. Want als ik vanavond overleefde, ging ik ook hem laten boeten.

Maar hij kon me ook niet vertrouwen omdat ik had gelogen. Een beetje. Ik kon wel opstaan, maar ik wist ook dat het me zoveel kracht zou kosten dat ik uitgeput zou raken. Ik deed wat Attes me had aangeraden: mijn krachten sparen.

Een hartslag later greep hij me bij mijn schouders in plaats van mijn polsen en hield hij me dicht tegen zich aan. Hij stond op en trok me overeind. 'Kun je blijven staan?'

Ik voelde de vloer onder mijn voeten niet echt. 'Ja.'

'Goed zo.' Attes keek me onderzoekend aan en leek zich oprecht zorgen te maken, maar dat moest mijn verbeelding zijn. 'Wat is er...?'

Ik bewoog me zo snel als ik kon, maar dat was traag. Toch kon ik tot mijn verbazing het gevest van een van zijn schaduwstenen dolken vastpakken. Het was te laat om me tegen te houden, ik had hem overrompeld.

'Ben je helemaal gek geworden?' riep Attes uit met een blik op de dolk in mijn hand. 'Ben ik soms niet duidelijk geweest?'

'Rustig maar.' Ik probeerde in te ademen, maar mijn borstkas voelde vreemd aan. Alsof er van alles loszat. 'Je bent... de moeite niet... waard.'

Verbazing schoot over zijn gezicht. Dit had hij duidelijk niet verwacht.

Ik voelde me topzwaar toen ik me omdraaide naar de twee oergoden. Ze hadden hun handen om elkaars keel geklemd en vuurden aether af uit hun vingers.

Ik stapte naar voren en riep: 'Ophouden!'

Ze hoorden me niet, of misschien wel, en in dat geval negeerden ze me. Hun aderen leken van binnenuit licht te geven, en als ze geen gevecht op leven en dood hadden gevoerd, had het er ongewoon mooi uitgezien, bedacht ik.

Dat bewees wel dat mijn verstand te weinig bloed kreeg.

Langzaam kreeg de paniek me in zijn greep. Ik riep telkens weer naar hen, zwaaiend op mijn benen. Attes, die vuile rat, hield me vast om te voorkomen dat ik omviel. Mijn hart klopte steeds trager en dat leek me geen goed teken. Misschien ook wel omdat het langzaam zwart werd

in mijn ooghoeken. Ik wist niet hoe ik, een sterveling, twee oergoden moest...

Maar ik was niet helemaal sterfelijk.

Niet meer.

De vonken van het leven hadden me veranderd. De vonken vol levenskracht van de oergoden.

Mijn achterhoofd tintelde. Mijn gedachten buitelden over elkaar heen. De kracht van de vonken kwam tot uiting als ik door hevige emoties werd overvallen, net zoals bij goden of oergoden het geval was wanneer die vlak voor hun verheffing stonden. As had geprobeerd om die kracht opzettelijk tevoorschijn te lokken, maar dat was niet gelukt.

Dit voelde vreemd. Toen ik was opgestaan, had mijn borstkas zo raar, zo los, aangevoeld, alsof dat lichaamsdeel niet langer bij me hoorde. En opeens begreep ik waarom de vonken niet waren opgevlamd.

Ik was geboren met de vonken in me, maar ik had ze nooit als een deel van me beschouwd. Ik was als een vat geweest waarin ze werden bewaard. Opgeslagen tot nader gebruik. Zo had Eythos, de vader van As, het ook bedoeld.

Maar dat was niet langer het geval. De vonken waren deel van me. En op dit moment waren ze van mij.

Dat had ik tot nu toe niet echt begrepen. Dat had ik tot nu toe niet geloofd.

Ik ademde nog eens in, dieper en langzamer, en concentreerde me op het kloppen in mijn borst. De vonken fladderden en laaiden op toen ik de aether opriep en uit die kracht putte.

‘Schikgoden nog aan toe,’ fluisterde Attes.

Wat er vervolgens gebeurde, kwam simpelweg over me, bijna net als toen Rhain me had verteld over de afspraak die As met Veses had gemaakt. Alleen was ik me dit keer wel bewust van de levenskracht die naar de oppervlakte kwam. Ik was er de baas over. En toen ik die kracht gebruikte, dacht ik niet na over hoe ik dat moest doen. Het was instinct, een oeroud instinct.

De oerkracht vloeiende snel en heet door mijn aderen, en toen ik weer iets zei, hoorde ik hoe machtig mijn woorden waren. ‘Hou op.’

Ik besepte pas wat ik had gedaan toen As en Kolis allebei ophielden met vechten en hun aether halverwege een aanval sissend uitdoofde.

Ik had hun mijn wil opgelegd. De twee machtigste oergoden die er bestonden.

‘Schikgoden aan toe,’ fluisterde Attes nogmaals met schorre stem, duidelijk geschokt. As en Kolis draaiden allebei hun hoofd naar me om.

Ook ik was stomverbaasd. Dit had ik niet verwacht, maar ik onderdrukte mijn verbijstering, want ondanks deze prestatie voelde ik de vonken afzwakken. Ja, ze waren deel van me, maar ik was stervende. Dus de vonken stierven ook. Ik moest snel zijn. Daarom stapte ik naar voren om het enige te doen wat ik kon bedenken.

As gaf heel veel om me. Als het had gekund, had hij van me gehouden. Dat had hij min of meer zelf gezegd nadat we met de wichelgod Delfai hadden gesproken. Maar hij had zijn *kardia* laten weghalen, het stukje ziel dat alle levende wezens in staat stelde om van iemand te houden die geen verwant was. Om alles voor diegene over te hebben. De godin Penellaphe had me verteld dat het verwijderen onvoorstelbaar pijnlijk was geweest, maar ik vond het vooral tragisch. Hij had het gedaan in een poging om zichzelf, en degenen van wie hij misschien ooit zou gaan houden, tegen zijn oom te beschermen.

Kolis was een gestoorde, kwaadaardige rotzak en ik geloofde niet dat zijn gevoelens voor Sotoria als liefde konden worden betiteld. Het was eerder een obsessie. Maar hij had zijn *kardia* nog steeds en hij geloofde wel degelijk dat hij van haar hield. Als dat echt zo was, zou hij alles voor haar overhebben.

En hij dacht dat ik haar was.

Mijn hart haperde toen ik de dolk naar mijn keel bracht.

‘Bij de schikgoden,’ zei Attes met lage stem achter me. ‘Dat hoort niet bij mijn plan.’

‘Hou op met vechten,’ zei ik, zonder aandacht te schenken aan de oergod van oorlog en overeenstemming. ‘Doe dit voor mij. Alsjeblieft.’

Ik richtte me tot Kolis en sprak hem aan, maar As reageerde als eerste.

De dunner wordende schaduwen om hem heen en in hem verdwenen. Het bloed sijpelde uit zijn geopende lippen en zijn neus, en zijn kaak zwol op. Zijn tuniek was hier en daar weggeschroeid, zodat het verkoolde vlees eronder zichtbaar was. Maar het waren zijn ogen waardoor mijn hart mijn keel in schoot. Die waren groot en opengesperd. De aether erin bewoog niet.

Kolis was langzamer. De gouden gloed was ver genoeg afgezwakt om het gezicht eronder te kunnen zien. Hij was niet veel beter af dan As. Zijn borst was een verbrande, bloederige open wond.

‘Sera,’ zei As met een verstikte, schorre stem. Hij hief zijn handen een stukje op. ‘Wat doe je nu?’

Ik slikte. Mijn maag draaide zich om van de zenuwen, maar mijn hand trilde niet. ‘Hou op met vechten, anders snijd ik mijn keel open.’

Kolis liet met een ruk zijn kin zakken. ‘Geen sprake van.’

Ik drukte de punt van de dolk tegen mijn keel totdat ik een steek van pijn voelde. Opeens had As... Goden, het leek alsof hij niet langer de baas was over zijn lichaam. Met een ruk deinsde hij terug. ‘Ja,’ zei ik. Ik bleef naar hun bovenlijven kijken, want ik hield er rekening mee dat ze zouden proberen om me hun wil op te leggen en wilde daarom hun blikken vermijden. Als ik hen niet aankeek, was de kans klein dat het een van hen zou lukken. ‘Ik meen het. En als ik ook maar enigszins vermoed dat een van jullie beiden me zijn wil gaat opleggen, dan doe ik het.’

‘Sera,’ zei As weer. ‘Leg die dolk neer.’ Hij deed een stap naar voren en leek volledig te zijn vergeten dat Kolis er was. Zijn verschroeide borst ging snel op en neer. ‘Alsjeblieft.’

Ik hapte naar adem. Mijn hand trilde. ‘Ik...’ Opeens schoot er een scherpe pijn door mijn keel toen de dolk uit mijn hand werd getrokken.

As slaakte een kreet, en de angst in zijn stem... Goden, die was voelbaar. Meteen begreep ik dat ik een grote fout had gemaakt.

O, goden.

Ik had onderschat wat ze wel en niet zouden doen. Ik had gedacht dat ik Kolis kon afleiden, dat zijn liefde, zijn obsessie, voor Sotoria hem kwetsbaar zou maken.

Maar ik had As ook afgeleid.

De dolk die ik tegen mijn keel had gedrukt, lag nu in de hand van Kolis.

De onechte koning der goden was zo ontzettend snel. Hij draaide zich met een ruk om en ramde de dolk in As’ borst.

Recht in zijn hart.

HET LOT VAN HAAR GROTE LIEFDE LIGT IN HAAR HANDEN

Na een onverwachts verraad worden Sera en Nyktos allebei gevangengehouden door Kolis. Sera moet alles op alles zetten om hen vrij te krijgen. Alleen kan niets haar voorbereiden op de wreedheid van Kolis' hof en de schokkende waarheden die daar aan het licht komen. Alles wat Sera dacht te weten komt op losse schroeven te staan. Ze probeert een oorlog te voorkomen, maar Kolis overtuigen is nog niet zo makkelijk.

*KOLIS' TOORN OVERLEVEN IS MAAR
EEN VAN SERA'S PROBLEMEN...*

De verheffing staat haar te wachten en Sera heeft weinig tijd. Nyktos zal er alles aan doen om haar te beschermen. Zelfs als dat betekent dat hij alle domeinen daarvoor moet vernietigen, en dat zal gebeuren als hij niet de oergod van het leven wordt. Maar het lot heb je niet altijd in de hand...

Jennifer L. Armentrout is de internationale bestsellerauteur van fantasy en new adult-boeken. Van haar boeken zijn al meer dan 325.000 Nederlandse exemplaren verkocht. *Van vlees en vuur* is het derde deel van de *Flesh & Fire*-serie, de spin-off van van de verslavende hitserie *Blood & Ash*.

Lees ook:

ISBN 978 90 2055 391 8 NUR 334

9 789020 553918 >

www.zomerenkeuning.nl

Z&K